

ANTI

1/2007

ANTI 1/07

PÄÄTOIMITTAJA

Maija Lumme

TAITTO

Maija Lumme

Minna-Liisa Nurmilaakso

TOIMITUSKUNTA

Eveliina Hakulinen

Gabriel Herrera

Laura Hult

Kaisa Immonen

Marko Juutinen

Kreetta-Maria Kivioja

Matti Marín

Minna-Liisa Nurmilaakso

Ilkka Tiensuu

YHTEYSTIEDOT

Anti-lehti/ Iltakoulu Ry

Politiikan tutkimuksen laitos

PL 607

33101 Tampere

anti@uta.fi

KUSTANTAJA

Iltakoulu Ry

PAINOPAIKKA

Domus-Offset Oy

H A I S E V A A V Ä R I K Ä S T Ä M A U K A S T A

Toimituskunta vuodelle 2007 alkaa olla kasassa. Vielä emme ole kertaakaan olleet kaikki koolla, mutta rohkenen jo tässä vaiheessa hehkuttaa tulevaa yhteistyötämme. Tuntuu hyvältä. Tästä tulee hyvä, ei vaan loistava lehdentekovuosi!

Jokaisen toimittajapolven myötä lehti muuttaa olemustaan. Taas on tarjolla vähän erinäköistä, mutta taattua Antia kaikelle kansalle. Toivottavasti kaikki kuitenkin muistavat sen, että tämä on jokaisen iltakoululaisen lehti ja jokainen on siis tervetullut mukaan lehdentekoon.

Jostain syystä uuden jonkun alkaessa tuntuu monesti siltä, että nyt mikään ei ole mahdotonta ja tämä tulee onnistumaan mahtavasti. Liekö itsepetosta vai henkistä psyykkausta, mutta tiedän, että monesti uusi alku kuivuu kokoon samaksi vanhaksi. Ei haittaa, kunhan jälki ei ole hajutonta, väritöntä ja mautonta. Me olemme opiskelijoita, emme ammattilaisia ja meillä on täysi oikeus näyttää itsekritiikille keski-sormea. Muista en tiedä, mutta me saamme hullutella, pitää hauskaa ja tehdä mitä haluamme.

Kuuntelen juuri radiota, siellä sanotaan, että kurdinkielistä musiikkia syrjitään. Ärsyttää ja turhauttaa olla osa eläinlajia, joka ei kertakaikkiaan kykene olemaan kunnolla. Mikä meissä oikein on vikana, kun

aina pitää tapella, kiukutella ja alistaa? Yritämme käyttäytyä sivistyneesti, mutta pelkäämme toisiamme siihen pisteeseen asti, että pelko muuttuu itseään toteuttavaksi tuomiopäivänennusteksi. Samaan syssyyn olemme onnistuneet tarvelemään elintilaamme kohtalokkaasti. Käsittämätöntä.

Mitä sitten, mitä minä millekään voin? Meillä on vuosi ja neljä lehteä aikaa tehdä jotakin. Haavetta maailman muuttamisesta ei kuulu sanoa ääneen, onhan se niin naivia, että vähemmästäkin hävettää. Idealismi on kuitenkin toiveikasta, enkä minä halua, että kukaan luulee olevansa voimaton. Maailma muuttuu minusta huolimatta, mutta ehkä myös minun takiani. Suuria lupauksia Antin suhteen ei ole, lähinnä haluan päätoimittajana, että lehden tekeminen on kivaa ja ehkä opettavaistakin, eikä sen lukeminenkaan ihan paskaa. On tämä semmoinen maailma, että pakkohan tälle on jotakin tehdä.

Ps. Tekstin kirjoittamisen jälkeen toimituskunta on kokoontunut jo monta kertaa ja meillä on ollut hauskaa! Tämä on jo hyvä vuosi.

Pps. Nyt kun ykkösnumero alkaa olla valmiina painoon haluan kiittää jokaista lehdentekoon osallistunutta, on hienoa olla teidän päätoimittajanne!

Sitoutumisen vaikeudesta

Eduskuntavaalit, tuo kaiken puolustusvoimien budjetista aina Anna-mummon aterioihin kattava mediaspektaakkeli, lähenee. Tienposkeen pystytetään puuseiniä, joissa pikkuriikkiset pärsät tuijottavat piinaavasti puoluetunnusten alta. Joukkoviestimet johdattavat kansalaiset pyhän poliittisen sanan ääreen, jossa tunnetusti yhden hyvän ja kahden kauniin lisäksi luvataan perinteisesti kolme kultaista vuotta ennen seuraavia vaalimenoja. Taas kerran suomalaiset poliitikot tulevat osoittautumaan turhan vaatimattomiksi; merkintä *sitoutumaton* lukee turhan harvan poliitikon nimen perässä, vaikka *lupauksiinsa*-etuliitteellä varustettuna se vastaisi todellisuutta huomattavasti nykyistä paremmin.

Onneksi vaaleihin kuuluvat olennaisesti myös poliitikkojen villit kortit ja pahimmat painajaiset, eli liikkuvat äänestäjät. Sitoutumattomuus on ilkeä eläin, sillä se toimii itse itseään vastaan: sitoutumaton äänestäjä on varasijalle vertaa vetävä kirosana Arkadianmäkeä ihannoivalle ilmapallopupulalle, koska pelko puolueuskottomuudesta luo edes jonkinlaisen vastuullisuuden vivahteen suomalaiseen politiikkaan.

Sitoutumattomuus näyttää olevan ajan avainsana myös politiikan ulkopuolella. Yksin elävien määrä kasvaa jatkuvasti, joten sinkku-sanaa ryöstöviljellään yhtä tiuhaan kuin oopiumia Afganistanin pelloilla. Iltapäivälehtiä mukaillen voit olla seksikkäästi sinkku, surullinen sinkku, sitoutunut sinkku tai halutessasi vaikkapa sitoutunut sinkku seksikkäästi surullisena. Se ei riitä, että Suomen kansaa on kerran piiskattu Levottomat-trilogialla: pahinta median päänäpintymässä sitoutumattomuuteen on seikka, että se tuntuu olevan sitoutunut sinkkusaasteen suoltamiseen.

Sitoutumattomuuden kultakaivokseen kurkistavat myös työnantajat: vuokratyövoimaa välittävät yritykset toimivat nykyajan orjakauppiaina sitoutumispelkoisille työnantajille. Vuokraa tänään, erota jo huomenna - se ei älähdä jota kenkä kopsaisee, koska vuokratyöntekijöillä ei ole mainittavia irtisanomisaikoja. Pyrkimykset kassan kasvavaan kilinään markkinoiden ehdoilla ovat johtaneet tilanteeseen, jossa työntekijät pysyvät vuokratyövoimana vuosikausia ilman mahdollisuutta vakinaistamiseen. Sitten vielä kehdataan kysyä, miksi seppo sekatyömiehen palikat tipahtelevat paikoiltaan.

Sitoutumisen ja sitoutumattomuuden välinen vastakkainasettelu on klassinen dilemma yksilönvapauksiin nojaavassa yhteiskuntafilosofiassa. Onko sitoutumattomuus ja oman elämän itsenäinen ohjailu todellista vapautta vai vain ikuinen stressisektori, jossa poloparka paukuttaa päätään par-kettiin jäädessään ilman sitoumusten tuottamaa henkistä turvaverkkoa? Vai onko sitoutumattomuudessa sittenkin loppujen lopuksi kysymys käypien korkojen tuottamisesta koneistoille - sitoutumattomuus sekä poliittisessa päätöksenteossa että yritysten sikariportaissa mahdollistaa yleisen hyvinvoinnin vastaiset päätökset, mitä perinteisesti on nimitetty myös mielivallaksi.

Teksti: Laura Hult

Vaihtoon Sätevän päiväkirja

Tahtoisin vaihtaa yliopistoa. Ainakin puoleksi vuodeksi. Ei sinänsä, että minulla olisi juurikaan valittamista tästä, missä olen. Olen toisinaan lähestulkoon tyytyväinen, joskus vähän enemmänkin. Mutta kohtuudella kokemuksia janoavana nuorena naisena päätin pistää hakupaperit menemään. Minne? No siihen parhaimpaan mahdolliseen tietysti. Ei kai se niin vaikeaa voi olla, valintojen tekeminen.

Tammikuu 2006:

Hakupaperit edessä, kohde vielä harkinnan alla. Olenhan täysin valistunut ja poliittisesti valveutunut toisen vuoden opiskelija, mutta ehkä kansainvälisen politiikan opiskelijana olisi hyvä saada uusia näkökulmia maailman menoon jostain muualtakin kuin Suomesta. Kuulin, että Aberystwythissa on tasokasta opetusta ja erinomaiset luennoitsijat. Oxford pelkkänä nimenä jo näyttäisi hyvältä paperissa. Hmm.. Vaihtoehtoja on syytä vielä vakavasti harkita, järjellä ja ajatuksen kanssa.

Helmikuu 2006:

Unkariin? Unkarin valitsen koska maa on mielenkiintoinen, entinen Varsovan liiton jäsen ja mentaliteetiltaan melankolinen, suomalaiseen makuun sopiva, mutta silti tarpeeksi eksoottinen. Poliitiikan tutkimuksen laitoksella on Unkariin Erasmus-vaihtopaikkoja, joten hakemuksen täyttäminen käy kohtalaisen kivuttomasti. Pääsisin katsomaan miltä maailma näyttää entisen

itäblokin alueelta. Pääsisin lukemaan sielläkin jotain sellaista, mikä minua todella kiinnostaa. Ajatuksena houkutteleva, kieltämättä..

Huhtikuu 2006:

Lähden ensi keväänä Portugaliin! Pääsin myös Unkariin, mutta tein helmikuussa varasuunnitelman ja hain Kauppakorkeakoulun kautta Porttoon, koska muiste-

lin, että viime syksyn Helsingin ekskursiolla Kepan täti sanoi ajatelleensa, ettei koskaan pääsisi Kepaan töihin, jos ei osaisi portugalia. Vaikka siellähän tuo samainen rouvhenkilö nyt näyttäisi työskentelevän. Itse luen kuitenkin kehitysmaatutkimusta pitkänä sivuaineena, ja portugalia puhutaan ainakin Mosambikissa, Angolassa ja Brasiliassa. Täysin looginen valinta. Vaikka en Kepaan nyt suoranaisesti ole-

Eveliina, Antin Portugalin kirjeenvaihtaja

kaan lähdössä työnhakuun enkä ole lukenut päivääkään taloustieiteitä. En ole myöskään koskaan astunut varpaallanikaan Pyreneiden niemimaalle enkä osaa pätääkään portugalia.

Valinta on jo kuitenkin tehty. Omien päätöstensä itsellään hyväksyttäminen voi toisinaan olla vaikeaa.

Marraskuu 2006:

Koko syksy on painettu opintoja täydellä teholla. Huolimatta kolmen kuukauden tehokkaasta portugalín kielen alkeiskurssista - joka järjestetään ensimmäistä kertaa yliopistolla, ja jonka opettaja ilmeisesti kärsi pahemman kerran Suomen syksyisen sateisesta ilmastosta ja joutui jäämään kuukauden sairaalomallem, ja jonka ekstraluennoille en koskaan löytänyt luokkahuoneen vaihdoksesta johtuen ja jonka takia minut tuomittiin epäilyttävästä toiminnasta, kun eräänä lauantaipäivänä tutustuin Tiedotusopin laitoksen perimmäisiin varastohuoneisiin toiveenani löytää joku portugalia puhuva yksilö (terveisiä talonmiehelle, kiitokset yhteistyöstä!).

Toisin sanoen, kahden kuukauden enemmän tai vähemmän tehokkaan portugalín kielen alkeiskurssin jälkeenkään en ole aivan sataprosenttisen varma kykenkö vielä seuraamaan taloustieteen luentoja portugalín kielellä. Etenkään, kun Kansantaloustieteen perusteet tekee tiukkaa jo täällä Tampereen päädyssä. Koitan siis kerätä opintoviikkoja kevään opintotukea varten.

Olen vihdoín saanut Portugalista lähestulkoon kaikki paperit, joita olen kaivannut. Ainoastaan EILC:n järjestämästä kielikurssista en ole vielä kuullut mitään eikä kukaan vastaa sähköposteihini. En voi hakea Erasmus-apurahaa ennen kuin tiedän kurssista, jotta voin anoa samalla apurahaa myös kurssille. Enkä ilmeisesti ole saanut asuntoa.

Onneksi minua lohdutetaan sillä, että ainakin Espanjassa asunnon hankkiminen on kohtalaisen helppoa myös paikan päällä. Puhelinyhteydet suorastaan pursuavat värikkäitä asuntoilmoituksia; yleensä soitto muutamaaan paikkaan riittää. Koitan kuvitella puhelinkeskustelua portugalín kielellä. "Sim, senhora. Residência, residência! A senhora fala inglês?"

Joulukuu 2006:

Viimeiset puolitoista kuukautta olen kehittänyt itselleni täydellistä strategiaa, jolla voin välttää ylimääräistä stressiä. Olen pannonut vapaa-aikaan ja jättänyt esseen kirjoittamisen sekä tentteihin lukemisen viime hetkeen. Tulos: opintopisteitä näyttäisi tippuvan hieman hitaahkolla tahdilla. Olen vuorotellen rauhallisen välinpitämätön ja kaoottisessa paniikkitilassa. Yliopiston kansainvälisten asioiden koordinaattori näyttäisi olevan itseänikin huolestuneempi kielikurssini kohtalosta. Kukaan ei vastaa Portugalin päässä sähköposteihin, puheluihin, ei edes faksiin. Varaan lentoliput ja päätän keksiä itse jotain jännittävää, fiksua ja filmaattista ensimmäisen Portugalin kuukauteni ajaksi jos en pääse kurssille. Toistaiseksi keskityn joululauluihin ja joulukinkkuun. Päätän mennä tammiukuussa uusintatentteihin.

Tammikuu 2007

Kävin kirjatentissä yleisenä kirjatenttipäivänä. Kirjoitin vastauksena viestin paperiin: "Hyvää kevättä ja katsellaan taas syksyllä." Keskittymiskyky nolla, opintoviikkoja kertynyt tammiukuussa: nolla. Sain kielikurssista tietoa, mutta en vielääkään tiedä odottavatko he siellä minua vai saanko ehkä elää reppureissaajan elämää seuraavat neljä viikkoa. Asuntoasia on yhä auki, mutta kaikeksi onneksi Porton yliopistossa näyttäisi olevan muutamia englanninkielisiä kursseja

keväällä, jotka olin myös onnistunut kirjaamaan opintosuunnitelmaani. Opintotukei kohtalo ei siis ole vielä täysin sinetöity. Olen myös saanut muuton Tampereelta hoidettua, maastamuuttoilmoituksen tehtyä, olen hankkinut Visan, matkavakuutuksen sekä ISIC:in opiskelijakortin. Vielä pitäisi pakata laukku ja pyöriä hetki lumihangessa, niin voin katsoa talviurheilunkin tältä vuodelta hoidetuksi.

Jossain soi Suurlähettiläät, "kun tänään lähdén.." En vielä osaa samaistua siihen. Kolme päivää eteenpäin ja tilanne on jo luultavasti aivan toinen. Jokainen vastaantulija kysyy, joko jännittää. Viikko sitten olisin voinut vastata rehellisen myöntävästi. Nyt vastaan myöntävästi vain, koska kaikki olettavat - itseni mukaan lukien - että tässä tilanteessa kuuluisi jännittää. Ihmeellinen ihmismieli. Odotan siis hetkeä lentokentällä, jolloin tekee mieli tarrata saattojoukkojen housupuntteihin ja ilmoittaa, etten lähdekään. Jospa sitä hetkeä ei tulekaan. Jospa jätänkin suosiolla saattojoukot kotiin.

Eilen istuin viimeistä iltaa Tampereella, tunnelmoin opiskelijaystävälliseen hintaan Telakalla ja hyvästelin rakkaan Anti-lehden toimituskunnan. Katselin lähtiessäni junan ikkunasta opiskelukaupunkini valoja. Mietin, kuinka pitkältä ajalta puoli vuotta etukäteen vaikuttaa, mutta kuinka lyhyt se onkaan, kun jälkeinpäin ajattelee. "Taivaalta tähden valitsen ja sitä seurailen.." Siltähän se toisinaan tuntuu, mutta Erasmus-vaihdosta puhuttaessa tunne on hieman toisenlainen. Asiat ovat kuitenkin kohtalaisen hyvin etukäteen järjestettyjä. Konduktööri palauttaa minut maan pinnalle, ja hymyilen omille ajatuksilleni. Mieleni tekisi vilkuttaa kaupungin viimeisille valoille.

Heipä hei Tampere, katsellaan taas syksyllä!

Teksti ja kuva: Eveliina Hakulinen

UNETON

YÖ

”tää on uneton yö/joka turhat toiveet sisältä syö/ ei helli, vaan korville lyö/ tää on tuhansien toiveiden yö”

Näin leppoisan hempeästi lauloi Heikki Hela vuonna 1994. Todelisuudessa tämä ”tuhansien toiveiden yö” on kuitenkin lähinnä pitkää piinaa kymmenille tuhansille uniongelmiin kanssa painiskeleville suomalaisille. Vaikka keho ja mieli viestittäisivät väsymystä, jokin menee pieleen ja uni ei tule, vaikka sitä kuinka yrittäisi maanitella. Aamulla sängystä kömpii turhautunut ja väsynyt kansalainen – tai sitten aamu vierähtää iltapäivän puolelle ja kieroutunut päivärytmi on valmiina alkamaan.

Yths:n mielenterveyspalvelujen neuvontatyöntekijän Kaija Korpi-Hallilan mukaan uneen liittyvistä ongelmista keskeisimpiä ovat nukahtamisvaikeudet, lisäksi ongelmiin kuuluvat heräily keskellä yötä, liian aikainen tahmaton herääminen aamuisin ja – yllättävää kyllä – liikaunisuus. Liikaunisuutta esiintyy varsinkin kaamosaikaan, jolloin unentarve muutoinkin luonnollisesti kasvaa. Määrä ei kuitenkaan kompensoi laatua, vaan liikaa nukuttaessa unen laatu on heikkoa eivätkä pitkät unet virkistä sen enempää kuin normaalikeskittöinen hyvin nukuttu yö. Toisin kuin ehkä ensin kuvittelisi, liika nukkuminen voi olla jopa terveydelle haitallista, koska se aiheuttaa esimerkiksi aineenvaihdunnan häiriöitä. Korpi-Hallila huomauttaakin, että ihminen on

luotu päiväeläimeksi, ei yökukujaksi ja päivänukkujaksi.

Itse olen kärsinyt nukahtamisvaikeuksista 14-vuotiaasta saakka. Yksi kiireinen kokeita täynnään ollut jakso yläasteen kahdeksannella luokalla riitti aikaansaamaan sitkeän ja pitkäkestoisen ongelman. Pahinta nukahtamisvaikeuksissa ei ollut väsymys, vaan pelko, jota tunsin nukkumaan menemistä kohtaan. Illan pimetessä nukahtamiseen liittyvät ajatukset alkoivat kieppua päässä ja valojen sammuesssa olo oli ahdistunut ja rauhaton. Vuosien saatossa ongelman kanssa on oppinut elämään, mutta se ei poista sitä tosiseikkaa, että kolmenkin viikon mittaiset jaksot, jolloin nukahtamiseen menee keskimäärin kaksi-kolme tuntia, vaikuttavat yleiseen jaksamiseen ja päivärytmiin.

Mikä on siis vikana?

Omalla kohdallani unettomuutta ei voida laittaa epäterveiden elintapojen piikkiin: en juo enkä polta, liikun säännöllisesti ja ruokailutottumuksienkin kutsuisin vähintään kohtuullisen terveelliseksi. Korpi-Hallilan mukaan syitä uniongelmiin voidaan hakea sekä fyysiseltä että psyykkiseltä puolelta, mutta myös yleisestä elämäntavan muutoksesta. Varsinkin opiskelijoihin epä säännöllinen elämäntyyli on osasyynä uneen liittyvissä ongelmissa. Korpi-Hallila toteaa kuitenkin keskeisimmän tekijän

”Tää on uneton yö/joka turhat toiveet sisältä syö/ei helli, vaan korville lyö/tää on tuhansien toiveiden yö”

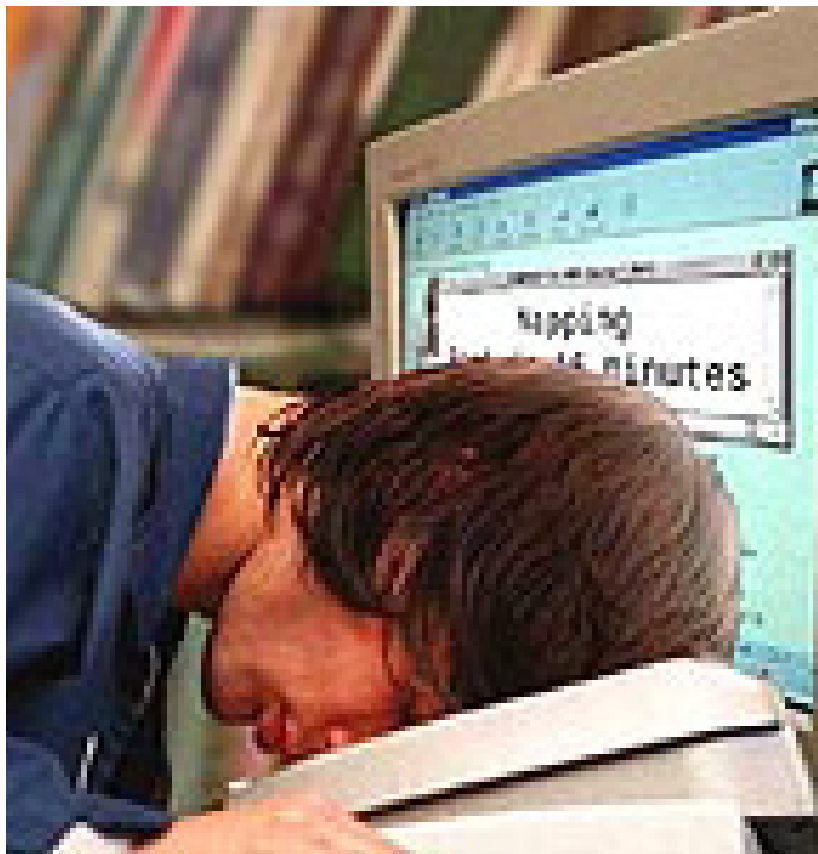
-Heikki Hela,
Uneton yö

lisääntyviin uniongelmiin olevan unen arvostuksen tippuminen. Korpi-Hallilan väite kuulostaa äkkiseltään yllättävältä, koska kyseessä on yksi elämän keskeisiä peruselementtejä. Toisaalta kukapa ei olisi kuullut sanontaa ”kuolema kuittaa univelat”. Yhteiskunta on muuttunut yhä hektisemmäksi ja suorituskeskeisemmäksi, eikä ihmisillä aina riitä aikaa rauhoittua ja pitää itsestään huolta. Tai sitten tarvetta lepoon ei uskalleta myöntää, koska pelätään leimautumista alisuorittajaksi ja tehottomaksi yksilöksi, jopa laiskuriksi. Nyrinkurisesti myös nukkumisesta voi tulla suorituspainetta; parin huonosti nukutun yön jälkeen alkaa jo ennen sänkyyn pääsyä toistella itselleen, että tänä yönä on nukahdettava nopeasti, jotta ehtii nukkua aiempien öiden univelat pois. Arvata saattaa, miten siinä käy. Kelloa saa katsella läpi yön tasaisin väliajoin.

Konkreettisia syitä nukahtamis- ja nukkumisvaikeuksiin ovat

Korpi-Hallilan mukaan neurologiset ongelmat kuten levottomat jalat ja uniapnea sekä hengitykseen liittyvät häiriöt. Lisäksi jo mainittu alkoholi ja illalla nautittu kofeiinipitoiset juomat kuten kahvi ja kokis vaikeuttavat unensaantia. Liian raskas liikunta juuri ennen nukkumaan käyntiä ei sekään ole omiaan edistämään nukahtamista, vaikka liikunta yleisesti - kaikkien muiden terveysvaikutustensa ohella – luo edellytykset hyvälle yöunille. Myös psyykkiset ongelmat ovat yksi unettomuuden aiheuttaja. Ihmisen henkinen pahoinvointi voi usein oireilla juuri uneen liittyvien hankaluuksien kautta: aamuyön heräily liittyy usein masennukseen, nukahtamisvaikeudet puolestaan stressiin. Taipumus liialliseen murehtimiseen altistaa unettomuudelle, tämä pätee varsinkin naisiin, sillä miehet ovat yleensä siinä onnellisessa asemassa, että he osaavat jättää päivän tapahtumat taakseen nukkumaan käydessään.

Korpi-Hallilan mainitessa murehtimisen tunnistan itseni: usein pitkän päivän jälkeen oma sänky on ainoa paikka, jossa ehtii rauhoittua ja mietiskellä päivän tapahtumia sekä pohtia tulevaisuuttaan. Tulevaisuus vain näyttäytyy monesti varsin suorituskeskeisenä: omatunto soimaa tekemättömistä töistä ja päässä pyörivät komennot kuten ”Kirjoita essee.”, ”Lue siihen ja siihen tenttiin.” tai ”Tee ranskan tehtävä.”. Jolleivät opinnot paina, niin ainakin ikuiset rahahuolet stressaavat. Tai vähintäänkin miettii, miten onnistuisi näkemään edes vilaukselta tämänhetkisen ihasituksen. Korpi-Hallilan mukaan juuri tästä turhasta stressaamisesta tulisi päästä eroon. Illat tulisi pyhittää rauhoittumiselle ja niiden aikana pitäisi aina pyrkiä toistamaan tietyt rutiinit, jotta elimistö tietäisi ryhtyä valmistautumaan nukkumaanmenoon. Avainsanana toimii kokonaisvaltaisuus: unesta on turha ottaa suorituspainetta eikä päiväaikaa-kaan saa ahtaa liian täyteen.

Tenttiin pitäisi lukea, mutta silmät eivät pysy auki. Tuttu tilanne?

Jos itsehoidolliset menetelmät – omien elämäntapojen tarkastelu ja muuttaminen – eivät auta, on mahdollista kääntyä lääkärin puoleen. Ensimmäiseksi pyritään sulkemaan pois mahdolliset fyysiset syyt uniongelmiin. Uni-lääkkeet ovat yksi mahdollisuus hoitaa akuuttia uniongelmaa, ja Korpi-Hallila korostaakin, että potilaan tulisi luottaa lääkärin ammattitaitoon lääkkeiden määräämistä tai määräämättä jättämistä punnittaessa. Lääkkeet ovat kuitenkin vain toissijainen hoitokeino, ensisijaista on aina löytää ongelmien taustalla olevat syyt.

Jollei selkeää syytä löydy fyysiseltä puolelta, pureudutaan syvemällä psyyken alueelle. Usein lääkärille hakeudutaan nukkumisvaikeuksien takia, vaikka todellinen ongelma onkin joku muu, kuten masennus, ja unettomuus

oire tästä. Korpi-Hallila ei pidä tätä kuitenkaan huonona asiana, sillä unettomuuteen on helpompi hakea apua kuin suoraan psykikiin ongelmiin. Unettomuus on jotain konkreettista, jonka kautta mielen solmuja pystytään lähestymään ja niiden purkamisen aloittamaan. Satunnaisista nukkumisvaikeuksista kärsivän ei kuitenkaan tarvitse säikähtää, sillä tilapäinen unettomuus on normaalia ja kuluu osana erilaisiin elämäntilanteisiin.

Kaiken kaikkiaan elämäntavan muutoksen koetellessa yhteiskuntaa käy siis myös unen valtakunnassa myllerrys. Kaikkea kiirettä ja stressiä on mahdotonta välttää, mutta ihmisen tulisi silti pyrkiä näkemään oma elämänsä kokonaisuutena, jossa unellakin on oma tärkeä paikkansa. Matka Nukkumatin maahan kulkee kohtuuden kultaista keskitietä.

Teksti: Kaisa Immonen

Vaalit 2007

Koska me politiikan laitoksen opiskelijat olemme keskimääräistä valistuneempia kansalaisia, olemme tietysti huisin kiinnostuneita tuloillaan olevista eduskuntavaaleista, onpa osa tovereistamme mittelois-
sä ehdokkaanakin. Tässä siis asiaa vaaleista: omista sankareistamme ja iltisläisen mielipiteistä (sen suuren vaalikyselyn tulokset!). Julkistamme myös mustanlistan opiskelijan ei-ihan-niin-hyvistä kavereista. Muista, Sinä et ole tyhmä, äänestä!

Hopian kannoilla

Klo: 13.15 Tapaaminen Anttilan edessä viivästyy hieman, liekö kyseessä akateemisen vartin luoma harha. Pureva pakkanen ei kuitenkaan saa karkotettua tiedonnälkäistä toimittajakaksikkoa. Viimein kohdatessamme Henna Hopia tarjoaa tytöille ilmapalloa, mutta pienen esittelyn jälkeen yli-innokas lähestymisemme selittyy: Antin toimitus on liikkeellä!

Päivän ohjelma on Hopian mukaan suhteellisen löyhästi organisoitu: ”Tälle päivälle ei ollut mitään virallista suunnitelmaa, mutta ajattelimme kuitenkin käyttää lauantain hyödyksi”. Kampanjoinnin aikana yöunet ovat luonnollisesti jääneet lyhyiksi, mutta tänä aamuna Hopia oli nautiskellut sängynpohjalla lähes yhteentoista asti. Aamun rauhallisuus on kuitenkin jo vaihtunut Kuninkaankadun ihmisvilinään ja palloja kärkkyviin lapsiin.

Klo: 13.20 Palloepisodi. Tuuli sotkee pahasti Hopian pallovyyhdin, ja joudumme menemään läheiseen vaateliikkeeseen

selvittelypuuhiin. Kolmen muun tiimiläisen kanssa päätämme lähteä takaisin toimistolle täyttämään lisää palloja. Matkalla Hopia uskaltautuu Vihreiden reiviirille ja moikkaa tuttavallisesti kampanjateljtan väkeä - ilmassa on selvästi vaalitunnelmaa!

Klo: 13.25 Kuninkaankadulla Kokoomuksen piiritoimistossa toimittajia on vastassa Pahvi-Sauli. Juuri Sauli-huumaa viime talvena luodessa Hopia oppi paljon kampanjoinnista. Tähän vaalikampanjaan Hopia lähtee-kin itsevarmuutta ja voitontahtoa uhkuen.

Hopia on ainoa alle 30-vuotias Kokoomuksen ehdokas Pirkanmaalta, joten hänen kohderyhmänään ovat luonnollisesti nuoremmat äänestäjät. Hopian mukaan vanhemmilla edustajilla on toki kokemus valttinaan, mutta nuorena ehdokkaana hänellä on kirkkaasti muistissa nuorten ongelmat ja tarpeet. Hopia lupaa-kin salaperäisesti jotain hauskaa kampanjatempausta yliopiston liepeille. Jäämme odottamaan.

Klo: 14.07 Nimettömänä pyyttelevä mainostoimiston setä kiikuttaa toimistolle koevedoksen kampanjaesitteestä. Hopia on itse kirjoittanut kaikki lehti-eseen painetut tekstit, koska mainostoimiston ehdotukset eivät kelvanneet hänelle. Tämä huvitti sekä mainostoimiston edustajaa että meitä. Hopia tutkailee vedosta tarkalla silmällä, mutta hyväksyy sen kuitenkin.

Entä imagon merkitys? Hopia ei yritä luoda itsestään mitään erityistä kuvaa vaan on mahdollisimman paljon oma itsensä: ”Jos kuvissa näkyy kaksoisleuka, niin sitten sille ei voi mitään”. Tästä huolimatta hän halusi kuitenkin nähdä ottamamme kuvat ennen lehteen menoa...

Udellessamme aikooko Hopia vedota kampanjoinnissa jotenkin erityisesti naiseuteen, saamme kielteisen vastauksen. Hänen mukaansa sukupuoli ei saisi olla määräävä asia, vaan itse politiikka. Hopian vaalilauseena emme tule siis näkemään ”Nainen äänestä naista”. Hopia kuitenkin

painottaa mahdollisuuksien tasa-arvoa ja lisää naiseuden siinänsä olevan itselleen tärkeyttä.

Klo: 14.30 Ovet suljetaan uteliailta korvilta. Antin toimittajat vetäytyvät Hesburgeriin mukanaan yksi innokas kokoomuslobb-bari.

Klo: 16.00 Vaalivideonkuvaus YouTubeen.

Palatessamme lounaalta Kokoomuksen tiloissa käy vilsk. Kampanjaporukka on alkamassa tehdä huomiota herättävän kampanjavideon Youtubeen. Videossa Hopia esiintyy kuvitellussa TV-Kekkosen vaalitentissä vastas-

saan paljolti negatiivissävyiset stereotyyppiset vastaedustajat Vihreistä ja SDP:stä. Kampanjaporukalla vaikuttaa olevan keskenään hilpeä meininki, mutta sivusta seuraavia toimittajia touthu lähinnä hämmentää.

Kuvausten päätyttyä tiimi jää leikkaamaan tuostostaan levi-tyskuntoon. Tässä välissä me kiitämme ja poistumme odotte-lemaan, josko ilta jatkuisi vielä Hopian kaavailemalla baarikampanjoinnilla.

Klo: 22.43 Kännykkä piippaa: ”Heips, meni sen verran myöhään, että baarissa kampanjanteke siirretään toiseen iltaan Kii-

tos tästä päivästä ja laittakaahan sitten sähköpostia tulemaan! Henna H”

Tsekkaa Hopian viedo YouTubesta.

Ihastuttaa vai vihas-tuttaa? Kirjoita Antin Avautumispalstalle! Kommentit julkaistaan nimettöminä.

kreeta-maria.kivioja@uta.fi

Teksti: Kreeta-Maria Kivioja ja Minna-Liisa Nurmilaakso

Kuva: Minna-Liisa Nurmilaakso

Joonaksen mahdollisuus

Kello on tasan kaksi istuessani Alakuppilassa, kun saan tekstiviestin. Joonas Lepistö ilmoittaa olevansa viisi minuuttia myöhässä sovitusta. Päätoimittajan kanssa pohdimme, että viisi minuuttia saa aina olla myöhässä, ilmoittamattakin. Ele tuntuu kuitenkin kohteliaalta, varsinkin kun kulunut viikko on mennyt Lepistön yhteydenottoja odottaessa. Päivä se on deadline-päiväkin, sadattelen itsekseni ja koetan neutralisoida ajatukseni haastateltavastani. Joonas Lepistöä puhutaan paljon. Olen kuulut ehkä liikaakin, ajattelen, sillä pääni on täynnä ennakkoluuloja kyseistä eduskuntavaaliehdokasta kohtaan. Lepistön istuutuessa pöytäämme, päätän kuitenkin antaa tälle 24-vuotiaalle punavihreälle demarille mahdollisuuden ostaa minut. Hiljennyn kuuntelemaan: tästähän voi tulla mielenkiintoista.

”Paras kampanja alkaa vaalien jälkeisenä päivänä”

Kysyessäni Lepistöltä hänen vaaliteemojaan, saan ytimekkään vastauksen: köyhyys- ja ympäristöpolitiikka. Varsinkin ympäristöpolitiikasta hän intoutuu puhumaan: ”Energiansäästötalkoot ovat helppo toteuttaa. Suomi voisi viedä itseään maailmalle myös energiateknologian avulla” Kampanjointi ei Lepistöllä ole vielä täydessä vauhdissa, vaikka hän omien sanojensa mukaan aloittikin kampanjoinnin heti vuoden 2003 eduskuntavaalien jälkeen. ”Paras kampanja alkaa vaalien jälkeisenä päivänä” Lepistö tokaisee ylpeänä. Kiihkeimmän kampanjoinnin alkamattomuudesta kertoo kuitenkin se, että aamupäivät hän istuu vielä kiltisti luennoilla. Ensi viikosta alkaen tahti kuitenkin muuttuu, kun

koko päivä vietetään kentällä. Lepistön mielestä tärkeintä kampanjoinnissa on näkyvyys ja tavoitettavuus; se, että on kuuntelemassa ihmisiä.

Yllätyn hieman, että joudun itse ottamaan opiskelijat esille hänen kohderyhmäänsä tiedustellessani. Toki hän on jo aikaisemmin sivunnut opiskelijoita ja nuoria (laiskoina äänestäjinä), mutta vain sivunnut. Tottakai me opiskelijat olemme hänen kohderyhmänsä, mutta köyhyys ei kosketa vain opiskelijoita vaan myös esimerkiksi eläkeläisiä, Lepistö toteaa viitaten vaaliteemaansa. Diplomaattista, Joonas.

Vaalien alla poliitikkojen imagot ja mainostoimistojen rooli nousee puheenaiheeksi. Lepistö toteaa, hieman klišeisesti, että haluaa olla oma itsensä ja ihmettelee ääneen, miksi nykypoliitikot eivät luota tekoihinsa vaan keskittyvät kampanjoinnissa imagoonsa. Asiasta hetken keskusteltuamme Lepistö kuitenkin myöntää, että trendi johtuu politiikan henkilöitymisestä, eikä välttämättä poliitikkojen heikosta itsetunnosta.

Syntymäpäivää odotellessa

Antin päätoimittajakin intoutuu kysäisemään Lepistöltä juttelumme lomassa, miksi juuri häntä pitäisi äänestää. Lepistö vastaa tyyliin rauhallisella äänellä, että hänellä on paljon visioita ja lisää heti perään, että pelkiksi visioiksi ne eivät myöskään jää. ”Noin puolet aloitteistani on mennyt läpi” Lepistö sanoo tyytyväisenä ja jatkaa: ”Kampanjoinnissa on myös se mielestäni tärkeää, ettei lupaile liikoja”.

Lepistön puhuessa sisäisestä palosta politiikkaan ja vaihtamiseen, en epäile häntä yhtään. Hänen tyyliinsä kertoa itsestään ja asioistaan suhteellisen hiljaisella äänellä, välillä hieman punastellen, tuntuu kovin välittömältä. Hänen haaveensa musiikin saralla tuntuvat kyllä hieman ristiriitaisilta, ottaen huomioon, että Lepistö tosissaan halajaa Arkadianmäelle. Yllätän silti itseni ja katselen

Joonas Lepistöä hieman uudelta kantilta. Täysin myyty en kuitenkaan ole, mutta ei minun tarvitsekaan: Joonaksella on varmasti yllin kyllin ihmisiä takanaan, jotka muistavat häntä hänen syntymäpäivänään 18. maaliskuuta –vaalipäivänä.

Kolme kysymystä kahdelle ehdokkaallemme

Yhteiskuntamme pahin epäkohta:

Hopia: pysähtyneisyys

Lepistö: köyhyys

*Ihailemasi kotimainen poliitikko oman puolueesi
ulkopuolelta:*

Hopia: Ministeri Paula Lehtomäki

Lepistö: Oras Tynkkynen

*Kolme teesiä opiskelijoiden puolesta,
joita ajaisit eduskunnassa:*

Hopia: Tulorajat pois tai ainakin merkittävä korotus,

opintotuki joustavammaksi

(opintoraha sidottava indeksiin),

opetuksen laatu turvattava

Lepistö: Tulorajojen nosto, opintorahan korotus,

pätkätöiden selkeä purkaminen

Teksti: Minna-Liisa Nurmilaakso Kuva: Maija Lumme

Muista äänestää ja tiedä ketä

Vaalikampanjoiden aikana ehdokkaat lupaavat monenlaista. Teot ovat kuitenkin usein eri-äviä näistä lupauksista. Jotta äänestävällä opiskelijalla olisi enemmän tietoa ehdokkaiden teoista opiskelijoiden hyväksi, julkaisemme seuraavan listan.

Tiistaina 19. Joulukuuta 2006, kello 10.05, eduskunta kokoontui täysistuntoon käsittelemään hallituksen esitystä eduskunnalle vuoden 2007 talousarvioiksi. Tämän istunnon aikana äänestettiin viidestä mahdollisesta tasokorotuksesta opintorahaan, väliltä 14 miljoonaa euroa ja 76 miljoonaa euroa. Näistä pienimmästä ehdotetusta korotuksesta äänestettiin viimeisenä.

Eduskuntavaalien hämmöittäessä olemme koonneet listan kansanedustajista (seuraavalla sivulla!), jotka äänestivät vastaan pienintä opintorahan korotusehdotusta ja ovat asettumassa uudelleenehdolle. Myös täysistunnosta, ilman pöytäkirjaan merkittyä lupaa poissaolevat kansanedustajat on mainittu, jos he ovat asettumassa uudelleenehdolle.

Täysistunnon pöytäkirja: http://www.eduskunta.fi/faktatmp/utatmp/akxtmp/ptk_136_2006_p.shtml

Teksti: Gabriel Herrera, Eerik Mantere

Eduskuntaryhmä	Jaa	Ei	Tyhjiä	Poissa	Yht.
Keskustan	52	0	0	2	54
Sosiaalidemokraattinen	46	2	0	4	52
Kansallisen kokoomuksen	0	40	0	2	42
Vasemmistoliiton	0	18	0	1	19
Vihreä	0	14	0	0	14
Ruotsalainen	7	0	0	2	9
Kristillisdemokraattinen	0	6	0	0	6
Perussuomalainen	0	2	0	1	3

Äänestystulos eduskuntaryhmittäin

Jaa = korotusta vastaan

Ei = korotuksen puolesta

Ahde Matti (SDP), Ahonen Esko (kesk), Alatalo Mikko (kesk), Alho Arja (SDP), Anttila Sirkka-Liisa (kesk), Backman Jouni (SDP), Bryggare Arto (SDP), Filatov Tarja (SDP), Gestrin Christina (RKP), Gustafsson, Jukka (SDP), Haapoja Susanna (kesk), Hautala Lasse (kesk), Heinäluoma Eero (SDP), Hiltunen Rakel (SDP), Hoskonen Hannu (kesk), Hurskanen Sinikka (SDP), Hyssälä Liisa (Kesk), Hänninen Tuomo (kesk), Jaakonsaari Liisa (SDP), Juhantalo Kauko (kesk), Kaikkonen Antti (kesk), Kalli Timo (kesk), Kallio Reijo (SDP), Kalliomäki Antti (SDP), Karhu Saara (SDP), Karjula Kyösti (kesk), Karvonen Tatja (kesk), Kerola, Inkeri (kesk), Kettunen Rauno (kesk), Kiljunen Anneli (SDP), Kiljunen Kimmo (SDP), Kiviniemi Mari (kesk.), Kiviranta Esko (Kesk),

Komi Katri (Kesk), Koski Markku (kesk), Koski Valto (SDP), Koskinen Johannes (SDP), Kuisma Risto (SDP), Kumpula-Natri Miapetra (SDP), Kähkönen Lauri (SDP), Kääriäinen Seppo (kesk), Laitinen Reijo (SDP), Lankia Eero (kesk), Laukkanen Markku (kesk), Lehtomäki Paula (kesk), Lepä Jari (Kesk), Lindqvist Maija-Liisa (kesk), Lintilä Mika (kesk), Lintonen Minna (SDP), Luhtanen Leena (SDP), Lämsä Eero (kesk), Löf Pehr (RKP), Manninen Hannes (kesk), Moilanen-Savolainen Riikka (kesk), Neittaanmäki Petri (kesk), Nousiainen Pekka (Kesk), Nylander Mikaela (RKP), Oinonen Lauri (kesk), Olin Kalevi (SDP), Paasio Heli (SDP), Paatero Sirpa (SDP), Paloniemi, Aila (kesk), Pekkarinen Mauri (kesk), Peltokorpi Terhi (kesk.), Pentti Klaus (kesk),

Puisto Virpa (SDP), Rahkonen Susanna (SDP), Rajamäki Kari (SDP), Rantakangas Antti (kesk), Rantamuotio Aulis (kesk), Rask Maija (SDP), Rehula Juha (kesk), Reijonen Eero (kesk), Rossi Markku (kesk), Rundgren Simo (kesk), Rönni Tero (SDP), Saarinen Matti (SDP), Salo Mauri (Kesk), Salovaara Pertti (kesk), Seppälä Arto (SDP), Skinnari Jouko (SDP), Särkiniemi Seppo (kesk), Tahvainen Säde (SDP), Taipale Ilkka (SDP), Taiveaho Satu (SDP), Thors Astrid (RKP), Tiilikainen Kimmo (kesk), Tuomioja Erkki (SDP), Tölli Tapani (Kesk), Urpilainen Jutta (SDP), Vanhanen Matti (kesk), Vihriälä Jukka (kesk), Viitanen Pia (SDP), Vilkuna Pekka (Kesk), Väättäin Tuula (SDP), Wallin Harry (SDP), Wideroos Ulla-Maj (RKP)

Suuren vaalikyselyn tulokset

49:stä vastaajasta 65% oli naisia ja 35% miehiä. Vastaajien keskimääräinen ikä oli 24 vuotta. Kokonaistutkimuksemme vastauskato oli laittoman suuri, epäilemme noin yhdeksääkymmentä prosenttia.

Vaaleissa arveltiin SDP:n kahmivan eniten paikkoja (43% vastaajista), Keskusta kiri kannoille 33%:lla ja Kokoomus 6%:lla.

Kysymykseen 1, aiotko äänestää oman sukupuolesi edustajaa kyllä- vastauksia tuli 22,44% ei- vastauksia 12,2% ja 63,2% ei (vielä?) osannut sanoa.

Suunnilleen itsensä ikäistä ehdokasta aikoi äänestää 55%, 22% aikoi äänestää jonkun muun ikäistä ja 22% ei osannut sanoa.

Henkilövalintaa tärkeänä piti 39%, kun taas **puoluevalintaa piti tärkeänä 57%**, 2% ei osannut sanoa tähän mieltään.

Mieluisimmaksi pääministeriksi **33% vastaajista nimesi Matti Vanhasen** (liekö Suskilla ollut vaikutusta suosioon?). Jyrki Katainen tuli toiseksi komealla 10%:lla (hyvä Jykä!), Tarja Cronberg ja Niinistön Saukki saivat molemmat kahdeksan prosentin kannatuksen.

Erkki Tuomiojasta tykkäsi kaksi vastaajaa, Paavo Arhinmäki, Oras Tynkkynen, Eero Heinäluoma ja Machiavelli ja Platon saivat yhdet äänet per äijä.

OIKEASTI JÄNNITTÄVÄÄ KRIISINHALLINTAA

Joskus lapsuudessani jouduin keskelle clash of the civilisations -tyyppistä tilannetta. En muista tarkalleen minkä ikäinen olin mutta kymmenen ja 16 ikävuoden välissä joka tapauksessa. Kaikki sai alkunsa kun olimme matkustaneet Göteborgiin Itä-Helsinkiläisen jalkapallojoukueen, KontU:n (Kontulan Urheilija), kanssa tarkoituksenamme osallistua kansainväliseen junjorijalkapalloturnaukseen. Majoituimme tavanmukaisesti koulutiloihin kaupungin ulkopuolelle. Aurinko paistoi ja kaikki oli justinsa niin mukavasti kuin olettaa saattaa.

Emme saaneet poistua koulun alueelta mihinkään ilman lupaa, mutta pyydettyämme valmentajalta kohteliaasti saimme luvan käyttä lähikaupan palveluksia vapaasti. Siispä läksimme ostamaan mitä ikinä sen ikäiset pojat nyt kaupasta ostavatkaan (eräs toveri osti sikareita mutta tämä seikka on hyvin kyseenalainen ja en pureudu siihen sen kummemmin). Paluumatkalla törmäsimme varsin miellyttävän ja hieman eksoottisen näköisiin tyttöihin. Pari kärkestä hyökkäyspelaajaa jäi juttusille (en tosi ymmärrä miten selviytyivät kielimuurista) mutta minä ujona poikana palasin kiltisti muiden kanssa koulun viheriölle potkimaan palloa.

Kesken pelejä, jotka siis olivat tässä vaiheessa vielä täysin epävirallisia, edellämäinitut uskalikot palasivat koululle ja liittyivät oitis mukaan. Pojat kertoivat joutuneensa sanaharkkaan joidenkin eksoottisen näköisten

vanhempien poikien kanssa (en vielä kukaan ymmärrä millä kielellä) ja lyhyen pohdinnan jälkeen totesivat näiden olleen luultavasti läheistä sukua tytöille, isoveljiä todennäköisimmin. Asiaan sen enempää takertumatta jatkoimme innolla pallon potkimista.

Pelien jo loputtua olimme palanneet sisälle koulutiloihin rentoutumaan. Rauhallisen ilmapiirin rikkoi kuitenkin eräs nuori urheilijalupa joka ryntäsi ovesta sisälle hätäntynyt ilme kasvoiltaan. Hätäntyneen soperruksen seasta saimme selville että syy nuoren miehen kiihtymykseen oli eksoottisen veljesklaanin il-

ITSE OLEN AINA

VIERASTANUT

TURPAAN SAAMISTA, MYÖS TÄSSÄ TAPAUKSESSA.

TOKI SEISOIN SILTI

JOUKOSSA MUKANA, TOSIN HYVIN AHDISTUNEENA.

mestyminen koulun pihalle taroituksenaan antaa joukkueemme naistenmiehille hieman fyysistä feedbackiä. Joukkuettamme ei turhaan kutsuttu joukkueeksi ja pian oli pihalla nokitusten kaksi nuorta savuavaa poikajoukkoa.

Itse olen aina vierastanut turpaan saamista, myös tässä tapauksessa. Toki seisoin silti joukossa mukana, tosin hyvin ahdistuneena. Vastassa oli ainakin kaksimetrisiä katutappelihoitoja Göteborgin ghetoista! Niinpä olin sanoin-

kuvaamattoman huojentunut kun vihainen valmentajamme marssi kuin suuri rankaisija paikalle johdattamaan joukkojansa taistelussa. Eihän siinä tosin niinkään käynyt. Kuultuamme kunniamme valmentaja aloitti neuvottelut vihollisen kanssa.

Pitkällisten neuvottelujen jälkeen valmentaja ilmoitti meille seuraavista toimenpiteistä: asia ratkaistaisiin jalkapallokentällä. Mikäli joukkueemme voittaisi, korstot jättäisivät meidät rauhaan. Jos taas kohtalona olisi tappio, joutuisimme jokainen suorittamaan 100 etunojapunnerrusta sillä samaisella kentällä vihollisen vartioidessa vieressä. Kaikki olisi omissa käsissämme. Fair enough.

Ottelu oli todella kuuma ja tasainen. Vihollin... - anteeksi vastustaja, oli taitava ja fyysisesti ylivoimainen. Varsinainen peliaika päättyi muistaakseni 2 - 2, tai jokatapauksessa tasan. Tämä tarkoitti rangaistuspotkukilpailua luonnollisesti. Nöyrän kertojane myötävaikutuksesta Itä-Helsingin pojat veivät jännittävän pilkkuskaban kotiin ja vastustaja säästi meidät löylytykseltä.

Löytyisikö tästä pienestä ja vaatimattomasta esimerkistä jotain ajattelemisen arvoista, jotain jota voisi soveltaa suurempiinkin ihmisten välisiin konflikteihin? En tiedä. Ainoa seikka mikä tulee mieleeni on muisto siitä että komeasta voitostamme huolimatta aamulla oli lihakset kipeät niistä punnerruksista jotka suoritimme ankan tuomarin valvonnassa voittamamme vihollisen poistutua näkyvistä.

Teksti: Matti Marin

ARMEIJAN TARPEELLISUUS!

- akateeminen väittely, tieteellinen tutkimus ja
puolustusministerin haastattelu

Olipa kerran kaksi tyyppiä. Toinen tyyppi uskoi, toinen ei uskonut. Molemmat uskoivat tähän maailmaan, mutta siitä, pitäisikö myös armeijaan uskoa, he olivat eri mieltä. Sitten he rupesivat väittelemään:

Ei-mies: Sotilasvoimat on suunniteltu toimimaan ei-globaalissa maailmassa, eivätkä ne sovellu nykymaailman olosuhteisiin.

Joo-mies: Valtiot ja päättäjät ovat yhä olemassa, ja niistä sodat aina lopulta lähtevät.

Ei-mies: Päättäjät eivät pysty käymään perinteistä sotaa johtuen valtioiden keskinäisriippuvuudesta. Nykyuhat ovatkin valtion sisäisiä.

Joo-mies: Suomen uhkatekijä on Venäjä, ja Venäjä on edelleen voimapolitiikkaa harrastava valtio. Uusiin uhkiin on vastattava, mutta myös vanhat huomioitava.

Ei-mies: Myös Venäjän on huomioitava globaali talous. Suomi-Venäjä sota on äärimmäisen epätodennäköinen. Varautuminen tällaiseen on rahan ja resurssien tuhlausta.

Joo-mies: Terrorismi, huumeet, kansainvälinen rikollisuus ja ihmiskauppa leviävät helposti kriisipesäkkeistä, joita on useita. Nykyaikaiseen kriisinhallintaan valmennetut joukot ovat tehokeino uusien uhkien poistoon sotilaallisella täsmällisyydellä.

Ei-mies: Sotilaalliset toimet ovat oireiden hoitoa, eivät syiden poistoa. Siviilitoiminnalla saadaan aikaan kestäviä tuloksia, jolloin kriisit eivät uusiudu.

Joo-mies: Kaikki järjestys ja järjestyksen luonti vaativat legitimoitua vallankäyttöä, voimalla sanat muuttuvat teoiksi.

Ei-mies: Sotilaallinen puuttuminen luo legitimeettiongelman, joka voi johtua esim. suvereeniuden loukkauksesta. On mahdotonta suorittaa objektiivinen ja tasa-arvoinen sotilaallinen interventio. **Joo-mies:** Valtio tarvitsee pakkovaltaa. Kansainvälisesti legitiimi pakkovalta voi saada sotilaallisen muodon, ja tällöinkin toteuttaa kansainvälisesti legitiimiä rauhanturvaamista. Täydellinen objektiivisuus ei kuulu todellisuuteen, sen sijaan parhaansa yrittäminen tasa-arvon vuoksi kuuluu.

Tässä vaiheessa väittelijät siirtyvät ravintolan puolelle, ja keskustelu taas alkaessaan on epäselvää.

TIETEELLINEN TUTKIMUS

Eli AJ-tilassa toteutettu iltisläisten mielipiteitä luotaava kysely.

Vastaus vaihtoehdot:

A Ammattiarmeija Suomeen.

B Enemmän määrärahoja, nykyinen järjestelmä on muuten hyvä.

C Nykyinen järjestelmä

D Puolustusvoimia tarvitaan, mutta ei näin laajana: siviilipalveluksen merkitystä korostettava tasa-arvoisena ja suositeltavana vaihtoehtona.

E Siviilikriisinhallinta, Suomen puolustusvoimat voidaan lakkauttaa: nykymaailmassa sotilaallinen uhka on niin minimaalinen, että vastuun puolustusvoimien ylläpidosta voi siirtää YK:n tai EU:n yhteiselle puolustuselimelle

F Muu

a	b	c	d	e	f
3	3	1	4	0	3

Kuuteen vastausvaihtoehtoon tulleiden vastausten määrä.

Muut vastaukset: **1)** Siviilikriisinhallinta, ei tarvitse lakkauttaa muuta. **2)** Siviilikriisinhallinta, jonkinlainen valmius sotilaalliseen rauhanturvaamiseen, koska sille on vielä nyt tarvetta. Toisaalta voimavaroja pitää kohdistaa kriisien ennaltaehkäisyyn. **3)** A:n, D:n ja E:n risteytys.

Johtopäätökset:

Puolustusvoimat liian laajat ja painotus liikaa vanhoissa uhissa: 7/14

Ainakin neljä politologia pitävät puolustusvoimia liian laajana. Kohtaan f vastanneista kaksi olivat siviilikriisinhallinnan kannalla, mutta toisin kuin vaihtoehto E ehdottaa, ilman sotilaallisen toimintakyvyn lakkauttamista. Yhteensä seitsemän politologia 14:sta pitää puolustusvoimia tarpeettoman laajana, ja haluavat muuttaa niitä vastaamaan paremmin muuttuvaa maailmaa. Nämäkään eivät pidä puolustusvoimia täysin tarpeettomina, eivätkä usko sotilaallisen hyökkäyksen mahdollisuuden kokonaan hävinneen.

Puolustusvoimat tarpeellinen tällaiseen tai enemmän määrärahoja: 4/14

Sotilaallinen uhka on olemassa, mutta asevelvollisuusarmeija tarpeeton – ammattiarmeija: 3/14

Analysointi

Taulukon tuloksista voitaneen sanoa että puolet vastanneista piti globalisoitumista ja keskinäisriippuvuuden lisääntymistä rauhaa lisäävänä tekijänä, jonka seurauksena puolustusvoimien merkitys vähenee. Kysymyksen asettelu olisi voinut paremmin huomioida suhtautumiseen sotilaallisiin uhiin ja siihen, miten niihin pitäisi reagoida globaalilla areenalla. Vastaajat ovat ehkä

keskittyneet liikaa Suomen tilanteeseen. Suomi on Euroopan jäsenenä Venäjän kauppakumppanina varsin eri asemassa kuin ydinasekiihkoilijavaltiot, joilla ase jo on, ja ydinasekiihkoilijavaltiot, joilla asetta vielä ei ole. Globalisaatiosta huolimatta maailma on täynnä sotia ja kärsimystä. Ainoastaan Euroopassa integraatio on jokseenkin pitkälle edennyt, ja sekin johtuu vain siitä, että ensin melkein saimme toisemme tuhattua maailmansodissa.

Vastanneista toinen puolikas ei globalisaatiosta ja Euroopan onnekkasta integraatiosta huolimatta uskonut sotilaallisten uhkien edes Suomelta poistuneen, vaan pitivät kiinni enemmän perinteisestä näkemyksestä. Ongelma on ammattiarmeijaan kannattaneet, heidän näkemyksensä voi johtua ainakin kahdesta tavasta ajatella: a) Suomeen kohdistuvan sotilaallisen uhkan häviävän pieni, armeija nykyisellään on siten tarpeeton. Koska sotilaalliset uhat maailmasta sen sijaan eivät ole hävinneet, on luotava rauhanturvatehtäviin osallistuva ammattiarmeija, joka saattaisi myös olla osa yhteistä eurooppalaista puolustusta tai jopa Natoa. b) Suomeen kohdistuvaan sotilaallisen uhan mahdollisuuteen on nyt kuten ennenkin varauduttava. Sodankäynnin teknistymisen ja maasodankäynnin merkityksen merkittävä väheneminen vaatii tekniikan hyvin hallitsevia sotilaita, eikä heitä toisaalta tar-

vita paljon. Siksi on siirryttävä ammattiarmeijaan.

Mikäli nyt jätetään jo kysymyksenasettelussa ja tutkimuksen valmistelussa tehty tekemättä jättäminen eli laiskottelun, sekä saadun aineiston kattavuudesta ehkä syntyvät ongelmat, on meille tieteellisen kuminauhakehyksen rajoissa mahdollista tehdä aivan selvä johtopäätös: politologit näkevät maailman jyrkän kaksijakoisesti. Toisten mielestä integraatio on paras rauhasan olotilan luomistapa, toisten mielestä näin ehkä voisi olla, mutta eipä vaan ole.

Mihin leiriin sinä kuulut?

Teksti: Marko Juutinen, Gabriel Herrera

Seppo pohtii...

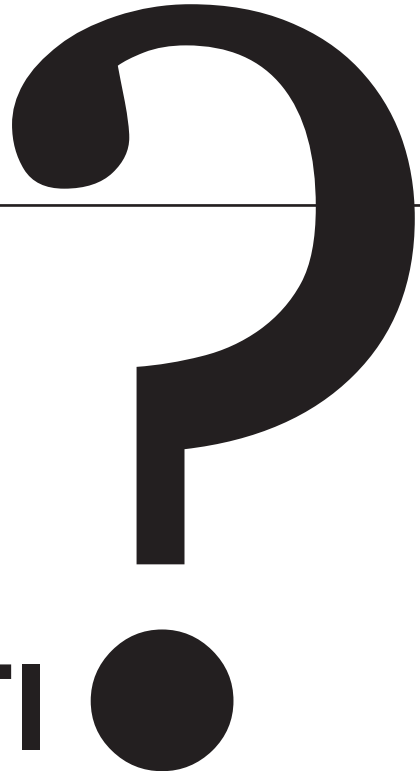
SEPI KÄÄRIÄINEN:

Perjantaina 19. tammikuuta armon vuonna 2007 saivat muutammat opiskelijamme tilaisuuden nykäistä puolustusministeri Sepo Kääriäistä hihasta. Tampereen Koskikeskuksessa oli vaalitilaisuus, ja puolustusministerin lisäksi huonosti seinästä erottuvana oli myös pääministeri Matti Vanhanen ja tätinä esiintynyt Mikko Alatalo. Kyselimme Sepiltä mitä mieltä hän on asioista. Hän oli jotakin mieltä.

Sepi piti Eurooppalaisen puolustuksen kehittämistä tärkeänä, mutta tunnusti Natomaiden muodostavan tälle ongelman.

Kysyttäessä lähtisikö eurooppalainen puolustus liikkeelle Suomen ja Ruotsin esimerkistä, hän pyöritteli päätään ja sanoi jotakin poliitikolle ominaista, sellaista siis että se ei jää mieleen. Sepi on aluepuolustuksen kannalla. Suomen geopoliittinen asema on edelleen juuri geopoliittinen asema. Saimme hänen puheistaan käsityksen, että aluepuolustus on tarpeellinen, mutta parempi toimia myös puolustuksen osalta yhdessä muun Euroopan kanssa.

KUINKA SUORITTA OPINTOJA TEHOKKAASTI

On synkkä ja syksyinen yö, ja minä olen väsynyt. Se ei sinällään ole mitenkään omituista, sillä olen edellisenä yönä nukkunut vain nelisen tuntia, ja tämäkin yö alkaa uhkaavasti lähestyä puoltaväliään. Jo tässä vaiheessa kuitenkin tiedän, että en todennäköisesti tule tänä yönä nukkumaan laisinkaan. Luentopäiväkirjan deadline on huomenna, ja minä en ole vielä edes aloittanut kirjoitusurakkaani.

Tai olenhan minä sen aloittanut. Mielessäni ainakin noin kymmenen kertaa luentojen kuluessa, ja ihan oikeasti edellisenä iltana. Sain kyllä avattua tietokoneen, mutta mielenkiintoni ei kuitenkaan riittänyt kirjoittamiseen välittömään käynnistämiseen. Päätinkin siksi surffailla aluksi netissä ja katsoa, josko aivoni olisivat valmiit tuottamaan jonkin henkevä mietteen vähän myöhemmin. Ainut järkevä ajatus, joka päähäni putkahti, oli kuitenkin aamukuudelta tullut

”mene nyt vihdoinkin nukkumaan, et sinä kuitenkaan enää sitä inspiraatiota saa!”

Luentopäiväkirjan kirjoittaminen on siitä omanlaisensa prosessi, että siinä saa kaiken tarvitsemansa materiaalin valmiina, kunhan vain kirjailee luennoitsijan pääpointteja ylös. Tästä johtuen itse kirjoitusprosessia voikin sitten lykätä viime tippaan, koska itse kirjoittaminen on valmiiden materiaalien pohjalta varsin nopeaa ja vaiva-

tonta. Ainut tarvittava asia on sopiva inspiraatio. Ongelma vain on siinä, että minun henkilökohtaisessa sanakirjassani tuo käsite selitetään sanoilla ”viime hetken paniikki”.

Kello on siis kaksi yöllä, ja olen yksin yliopiston ATK-luokassa. (Sinne ei voi nukahtaa, vaikka mieli tekisikin. Tai voi, mutta vasta useamman vuorokauden univeloilla.) Motivaationi on kasvanut väsymyksen myötä - lue: kun on tarpeeksi uupunut, kaik-

ki muutkin asiat kuin kirjoittaminen tuntuvat vastenmielisiltä. Apaattisesti tuijottamalleni näytölle on ilmaantunut tekstiä peräti yhden sivun verran. Yksi luentokerta neljästätoista on saanut kommentaarinsa.

Muutamaa tuntia myöhemmin epäusko alkaa vallata mieltäni ensimmäistä kertaa. Ajatukseni ovat niin hajallaan, että Deleuzen olisi voinut luulla saaneen niistä inspiraation nomadisen ajattelun käsitteelleen. Lisäksi minun on pakko sulkea silmäni kymmeneksi minuutiksi jokaisen kirjoittamani kappaleen jälkeen. Nyt tekstiä on ilmestynyt jo neljästä luennosta, mutta se ei ole kovin paljon (etenkin, kun yhdessä niistä ainoastaan kerron skipanneeni luennon haalarikastajaisten takia.) Päiväkirja on pakko saada valmiiksi ennen kello kahta, sillä se pitää palauttaa Helsinkiin heti kello neljän jälkeen (JOO-opintojen riemua). Lisäksi eilisen espanjantunti jäi väliin, koska jostain kumman syystä nukuin pommiin. Tiedän jo etukäteen joutuvani jättämään seuraavallakin viikolla saman tunnin välistä. Koska kolmesta peräkkäisestä poissaolosta uhkaa lentää pihalle ryhmästä, on minun pakko olla mukana tämän päivän tunnilla. (Ainut hyvä puoli on siinä, että läsnäolon tarvitsee olla vain fyysistä.)

Aamulla kahdeksalta tilanne helpottaa hie-
man, kun Pinni B avaa ovensa. Haen juoma-automaatista illalla kohtalokkaasti unohtamani Energy Drink-pullon ja Minervasta teetä. Kofeiini ja muut pirsteet herättävät mieltäni sen verran, että joitakin ideoita alkaa syntyä. Niistä paras ei kuitenkaan liity luontopäiväkirjaan kuin välillisesti. Soitan tädilleni, joka on töissä Helsingin yliopistolla, ja kysyn, josko saisin tulostaa hengentuotteeni hänen työpaikallaan. Kuulemma onnistuu, joten olen saanut kaksi kallisarvoista tuntia lisää, kun junassakin voi kirjoitella. Palakitsen itseni nerokkaasta oival-

luksestani ja surffailen netissä puolisen tuntia ennen kuin järki vie voiton ja alan miettiä, kuinka ympätä yhteen John Rawls ja kehitysmaiden maaseudun rakennemuutos. Nimeän teoreemani ”temporaaliseksi oikeudenmukaisuusteoriaksi”.

Kun puolilta päivin kiirehdin leikkimään zombia espanjantunnille, olen kommentoinut jo puolia luennoista. Junamatkan aikana pitäisi siis saada seitsemän luentokommenttaaria - ei kun hetkenen! Kaikeksi onneksi 11 kerran kommentointi riittää. (Arvelen kuitenkin, että haalarikastajaisten kuvailu ei välttämättä mene läpi, joten viiden luennon kuvaukset tässä kai vielä on väkerrettävä.)

Minulla ei kuitenkaan ole läppäriä, joten junassa tekemäni tuotokset on myös kirjoitettava puh-
taiksi. Tähän mennee aikaa reilut puoli tuntia. Tampereelta onkin siis lähdettävä jo yhden junassa, ja niinpä liukenen vaivihkaa Carmen Marían haukankatseen alta ja juoksen rautatieasemalle ehtien juuri parahultaisesti junaan. Paperi ja kirjoitusvälineet esille ja kynä sauhuamaan.

Jälleen kerran käy toteen jo armeijassa opittu totuus: kun ihminen on tarpeeksi uupunut, hän tekee ahkerasti töitä sen tähden, että on liian väsynyt jopa lorvi-
maan. Motivaatiota lisää tietoisuus siitä, että unta on luvassa vasta urakan päätyttyä, ja niinpä epätoivoinen mieleni kehittelee enemmän tai vähemmän omaperäisiä mietteitä luentomuistiinpanojen pohjalta. Kapitalismi lisää antroposentristä luontoajattelua. Yhteiskuntatieteiden teorioista on löydettävissä hauskoja yhteyksiä kvanttimekaniikkaan (ihan totta!). ”Vapaa kettu vapaassa kanatarhassa.” Velkakriisi on kafeempaa kuin Kafka koskaan. Junan saapuesssa Helsinkiin olen puolta luentoa vaille valmis.

Sen jälkeen käteni hakkaavat

kymmensormijärjestelmän halpakopioversiollani tekstiä näytölle vauhdikkaammin kuin koskaan ennen. Kello on viittä vaille neljä, kun lopulta saan työni loppuun. Lisään viimeiseksi pahoitteluni siitä, että jätän kaksi luentoa käsittelemättä, mutta päiväkirja kyllä ehtikin venähtää turhan pitkäksi. (sic!) Manailen hetken muutoseikkojen kanssa (edustava ulkoasu on tärkeää jopa silloin, kun aikaa ei ole jäljellä yhtään ja siitäkin on jo kulunut puolet), ja sieppaan lopulta paperit suoraan tulostimesta. Syöksyn ulkovaatteet ja lpk kainalossani kohti kehitysmaatutkimuksen laitosta surullisen tietoisena siitä, että kellon viisarit ovat jo yli neljän.

Matkalla mietin, mitä tehdä, jos laitoksen ovet ovat jo lukossa. Vaihtoehdot vaihtelevat lähinnä lahjonnan, kiristyksen, imartelun, itseni ja tentaattorin vahingoittamisella uhkailun sekä sisäänmurtautumisen välillä. Se, minkä vaihtoehdon näistä olisin valinnut, jää onnekseni ikuisiksi arvoitukseksi. Laitoksen henkilökunta on vielä lopettelemassa päiväänsä ja ystävällinen amanuenssi neuvoo minulle vielä eksaktin paikan, johon kirjaelmani jätän.

Hetkeä myöhemmin horjun kohti rautatieasemaa tuntien oloni varsin epätodelliseksi. Tilaan asemalta makkaraperunat - ensimmäinen lämmin ruoka yli kahteenkymmeneen tuntiin, ja pohdin samalla mielessäni, oliko viimeisen viidentoista tunnin aikainen suoritukseni malliesimerkki tehokkaasta opiskelusta, vai pitäisikö tästä ottaa oppia ja ruveta palauttamaan hengentuotteensa ajoissa.

P.S. Vastauksen viimeksi mainittuun kysymykseen voinee arvata siitä, että lehtemme aineiston deadline oli 2.2.2007. Tämä kirjoitus on valmistunut helmikuun kolmannen päivän puolella, noin kello 01.15...

Teksti: Ilkka Tiensuu

Erilainen politiikka

192 coup d'état:ta 198:n vuoden itsenäisyyden aikana ja voisi kuvitella että jäljelle jää monta erillistä pienoisvaltiota. Eräs valtio kuitenkin on onnistunut ylläpitämään poliittista yhteyttä tällaisen Guinnessin maailmanennätyskirjaankin kirjatun saavutuksen jälkeen.

Keskellä Etelä-Amerikan mannerta, Andien ja Amazonin välissä, on usean kansan valtio, Bolivia. Tämä yleensä meillä vähälle huomiolle jäävä maa on saanut vuoden 2005 jälkeen länsimaista mediahuomiota, kun joulukuussa 2005 kansa valitsi suorilla vaaleilla presidentikseen sosialistin ja alkuperäisväestöä edustavan Evo Moralesin. Tämä oli historiallinen tapahtuma Bolivian historiassa, sillä ensimmäistä kertaa väestön enemmistöä, eli alkuperäiskansaa (~60% väestöstä) edustava henkilö pääsi presidentin virkaan. Yhdistettynä vasemmistopuolueiden suosion näennäiseen kasvuun muuallakin Etelä-Amerikassa tämä näyttäytyi miltei koko manner-ta mullistavana trendinä. Kun trendi ei kuitenkaan levinnyt kovinkaan pitkälle ja Meksikosakin vasemmisto hävisi vaalit, alkoi hiipua myös median kiinnostus aluetta kohti. Poliitiikan tutkimuksen laitoksen ei tarvinnutkaan ruveta järjestämään edes yhtä kurssia joka käsitelisi

Etelä-Amerikkaa ja alue voitiin päästää taas vaipumaan unho-laan. Tähän saakka...

Kerron teille Bolivian vaalijärjestelmästä. En siksi että se olisi kaikista tyypillisin Etelä-Amerikan järjestelmistä. Todennäköisesti se ei sitä ole. En myöskään siksi että olisin alueen asiantuntija ja pitkäaikainen tutkija. En ole kumpaakaan. Satuain vain olemaan turistina kyseisessä maassa näiden maineikkaiden vaalien aikana ja huomasin, kuinka erilainen moni asia siellä todellakin on. Aloitetaan puolueista. Lähtökohtaisesti puoluejärjestelmä näyttää samalta kuin meillä. Puolueita on useita, poliittisen spektrin koko kirjolta. Yllätyksekseni sain kuitenkin tietää, että ennen vuotta 2004 ei ollut mahdollista asettua ehdolle valtiollisiin, tai paikallisiin vaaleihin ellei kuulunut poliittiseen puolueeseen. Tämä antoi puolueille kohtuuttoman vallan poliittisessa päätöksenteossa ja saattoi toimia nähdäkseni demokratiaa heikentävänä tekijänä. Puolueiden värijärjestelmä johtaa suomalaista helposti harhaan. Punainen on oikeiston merkkiväri ja sininen vastaavasti vasemmiston. Tämä kävi selväksi, kun ihmettelin ääneen, että onpa vasemmistolla paljon vaalimainoksia joka paikassa (*puolueiden nimet kun eivät kertoneet minulle mitään*). Minulle selvitettiin tämän kommentin jälkeen hyvin seikkaperäisesti kaikkien puolueiden väriskeemat tulevien vä-

rinyymmärrysten välttämiseksi.

Puolueiden kampanjointi oli laajamittaista ja mahtipontista. Syntyy helposti vaikutelma, että puhdas seinä vilkkaan kadun reunalla on kuin kutsu vaalimainokselle. Ei tulostetulle, vaan suoraan seinään maalatulle. Kadut, bussit, kaasuputket ja jopa vuoret joutuivat myöskin kantamaan taakkansa vaalitoiminnan hyväksi. Kun katselin maalattuja kivikasoista tehtyjä sanoja yli neljän kilometrin korkeudessa vuoren rinteellä, mielessäni kävi mitäköhän muutaman tuhannen vuoden päästä arkeologit ajattelevat niiden olleen. Tuskin niitä kukaan ainakaan ihan heti on poiskaan menossa ottamaan. Toki vaalimainoksia oli myös kaikissa medioissa. Mielenkiintoisimmaksi muodostui seurata televisiomainoksia kahden suurimman puolueen välillä. Mainoksien sisältönä ei tuntunut niinkään olevan ”miksi minä olisin paras”, vaan ”miksi vastustajani olisivat huonompia”. Tästä esimerkkinä laajamittainen kampanja, jossa surulliselta näyttävä mies kertoo menettäneensä työpaikkansa ja elävänsä kurjuudessa johtuen toisen suuren puolueen toiminnasta. Vastapuolue keskittyi kampanjaan iskulauseella ”VALHETTA”. Mainoksissaan he väittivät, että

toisissa mainoksissa esiintynyt mies onkin vastapuolueen työntekijä ja osoittaa kyseisen puolueen huonouden. Tämä toteutettiin julkistamalla kansallisessa televisiossa kyseisen henkilön passista kopio, ilman että nimeä tai syntymäaikaa olisi peitetty. Näitä vastaavia mainoksia oli myös useita muita. Vietinkin useita tunteja eräänä yönä kun en untakaan saanut vain vaihdellen kanavia, popsien popcornoja ja katsellen paikallistelevisiön vaalimainoksia.

Vaalit olivat hyvin mielenkiintoiset järjestelyjensä suhteen. Juuri ennen ja heti jälkeen vaalipäivän on useita kieltoja ja sääntöjä. 48 tuntia ennen itse vaaleja ja 12 tuntia vaalien jälkeen on täysin kielletty nauttia alkoholia, edes yksityisasunnoissa. Liikennöinti yksityisautolla on kokonaan kielletty vaalipäivänä, lukuun ottamatta erityisluvan saaneita virkamiesten ajoneuvoja. Lisäksi julkiset liikennevälineetkään eivät kulje, sillä on kiellettyä kuljettaa äänestäjiä vaalipäivänä yhdestä äänestysalueesta toiseen. Myös juhlien ja kokoontumisien järjestäminen oli kielletty vaali-

päivänä. Paikallinen väestö on myös *äänestysvelvollinen*. Äänestämättä jättämisestä voidaan tuomita sakkoihin, jotka ovat paikalliseen palkkatasoon suhteutettuna kohtalaiset. Sakkojen määrä on rikkeestä riippuen noin 20-60 euroa, mutta joissakin tapauksissa kuten liikennöinti-kiellon rikkomisesta voi joutua jopa putkaan vaalipäivän ajaksi. Kaikkeen sitä pitää varautua kun menee matkoille.

Vaikka moni näistä erikoisuuksista vaikutti alussa negatiiviselta ja käsittämättömältä, olisi väärin luulla, että ne ovat täysin vailla perustelujansa. Lähemmin tarkasteltuna moni asia Bolivian vaalijärjestelmässä alkoi vaikuttaa järkevältä, jopa suotavalta. Nykyään kansalaisryhmittymät voivat asettaa omia ehdokkaitaan, pitkälti samalla tavalla kuin Suomessa 20 000 äänioikeutettua voi asettaa puolueettoman ehdokkaansa. Vaalimainokset suunnattomassa laajuudessaan kielivät elementistä, joka usein meidän vaaleista puuttuu. Koko kansan kattavasta kiinnostuksesta ja innostuksesta vaaleja kohtaan. Liikkumisrajoitusten tarkoitus vaalipäivänä on estää vaalivilppiä maassa, jossa ei ole keskitettyä kansalaisrekisteriä.

Alkoholin kieltäminen noin pitkäksi aikaa tuskin onnistuisi Suomessa, eikä se kyllä onnistu hyvin Boliviassakaan. Äänestysvelvollisuus oli asia, joka minua eniten häiritsi. Olen oppinut pitämään äänestämistä oikeutena, enkä velvollisuutena. Silti en ole vakuuttunut, että 50-75% äänestysprosentti Suomessa, vaaleista riippuen, on sen parempi demokratian toteutumisen kannalta kun Bolivian lähes 100%. Ainahan voi tyhjää äänestää.

Usein ajattelemme, että demokratian malli on vakiintunut ja käytännöt samat ympäri demokraattista maailmaa. Vaikka Bolivian ja Suomen järjestelmät vaikuttavat ensi silmäyksellä vastaavanlaisilta, paljastaa lähempi tarkastelu suuria eroja. Todellista demokratian ihanne-mallia ei ole, mutta ainoa keino parantaa olemassa olevia malleja on tarkastella kaikkia vaihtoehtoja ja pyrkiä löytämään hyvät ja huonot puolet niissä kaikissa, myös omassa. Toivottavasti tämä auttoi tässä edes jonkin verran.

Teksti ja kuvat: Gabriel Herrera

ILTAKOULUN HALLITUS 2007

1. Nimi, pääaine (monesko vuosi?) ja vastuualue hallituksessa?

2. 5-vuotissuunnitelmasi?

3. Mikä on sinulle tärkeää?

4. Esikuvasi?

5. Jos kohtaan sinut kadulla a) lähdetkö kahvilaan/baariin ja b) mitä saisi olla?

1. Puheenjohtaja **Maija Mattila**, valtio-oppi, **4.** vuosikurssi **2.** (Onkin varmaan ensimmäinen kerta, kun katson elämää 5 vuotta eteenpäin...) Viiden vuoden kuluttua olen 29-vuotias. Olen töissä virastossa, jossa saan suunnitella asioita suhteellisen vapaasti ja seurata maailman menoa. 3,5 vuotta aiemmin olen valmistunut maisteriksi ja parin viime vuoden aikana olen matkustellut Amerikassa. Asun omistusasunnossa kaksin ja olohuoneessani asustelee edelleen flyygeli. Tavallisia juttuja, jotka kuitenkin tekevät minut onnelliseksi,

koska olen onnistunut löytämään tasapainon ja kasvamaan ihmisenä.

3. Ensiarvoisen tärkeää on seistä selkää suorassa, kuunnella, mitä muilla on sanottavana ja perustella omat mielipiteensä reilusti ja kasvatusten. Aitojen ihmisten kohtaaminen, uusien ajatusten löytäminen. Sellaisen aidon ihmisen olen hiljattain kohdannutkin, ja se on tärkeää. **4.** Yhtä esikuva ei ole, mutta ehkäpä synteesi eri ihmisistä... Entinen piano-opettajani Christine on opettanut ennakkoluuloista luopumista ja sen, että elämästä nauttiminen ei ole väärin. Isääni

ihailen oikeudenmukaisuudesta ja äitiäni vaikeista asioista selviämisestä. Julkisuuden henkilöistä Tommi Evilän "hoidetaan tää homma kotiin"-asenno vetoaa. **5.** Lähdän kahvilaan tai baariin, ihan sama, tältä istumalta. Voisin ottaa kaljan.

1. Kaisa Immonen, kansainvälinen politiikka, **2.** vuosi, varapuheenjohtaja, laitos- ja ulkosuhdevastaava **2.** Hmmm...viiden vuoden päästä oon valmistunu, töissä mielenkiintois-

sa ja haastavissa tehtävissä vaikkapa jossain kv. organisaatiossa, jonka arvoihin pystyn samaistumaan. Sitä ennen niiden viiden vuoden aikana oon kehittynyt taitavaks ultimatien pelaajaksi, tutustunut ihananiin ihmisiin, ajatusmaailmani on kehittynyt ja olen oppinut hyväksymään itseni sellaisena kuin olen. **3.** Se, että pystyn olemaan sitä mitä olen. Läpi elämän jatkuva oppiminen, hyvät ihmissuhteet, antoisat keskustelut, läheisyys... ja arkipäiväisemmin vaan liikunta ja hyvä musiikki – ja halit & pusut! **4.** Ei miulla oo esikuvia, koska en halua korottaa ketään jalustalle. Kaikki mikä viittaa henkilönpalvontaan on epäilyttävää. **5.** Jep, lähdän ellen oo menossa treeneihin tai tenttiin. Teetä tai kaakaota, kiitos.

1. Markku Paaso, valtio-oppi **1.** vuosi ja tiedotusvastaava **2.** Tsillailen yliopistolla ja kun valmistun, lähdän surffaamaan jonnekin lämpimään ja ei-karusti kauniiseen. Tämä ei tietenkään ole totuus, kuten ei mikään muukaan. **3.** Minulle raottunut ymmärrys epäymmärtämättömyydestä ja sen merkityksellömyydestä. **4.** Ei minulla ole sen, mitä kutsumme tietoisuuden ymmärryksi, välittömässä pinnassa sijaitsevia esikuvia. Ehkäpä joskus, epäymmärryksen hetkellä. **5.** a) suurella todennäköisyydellä lähtisin, mikäli pyytäisit b) kamomillatee tai tumma olut

1. Hola, tjänare, hallo, hi, moi - olen **Marko Juutinen**, kansainvälisyysvastaava valtio-opinopiskelija. Olen oikeutettu kutsumaan itseäni kosmopolitiikiksi, koska olen asunut Ruotsissa, ja kaikki tiet vievät Ruotsiin. **2.** Ellen tasan viiden vuoden kuluttua, tai noin kahta tuntia myöhemmin, ole valmistunut, olen kovasti pettynyt. Toivon pääseväni töihin Latinalaiseen Amerikkaan, täällä on liian kylmä, ja aika monet asiat ovat kankean etten-sanoisi-hämäläisiä. Haluaisin myös kirjoittaa lapsenomaisesta hyveellisyydestä ja sankaruudesta kertovan kirjan. **3.** Monet asiat ovat tärkeitä... ajattelen, siis olen... **4.** Ei ole kahta samanlaista, ja jokaisen hyvä on aina hiukan erilainen: ei siis ole täydellisiä esikuvia, ellei aseta täydellisiä tavoitteita itselleen, ja toteuta niitä. **5.** a)

Jos aika ja mielentila sallivat, lähdän mielummiin baariin. b) Jos ulkomailla joisinkin vain teetä, voi kotimaassa ottaa oluen.

1. Salla Mikkonen, kv politiikka, pieni fuksilapsonen, juhlavastava (jouduin tarkistamaan virallisen nimikkeen iltakoulun sivuilta-olen kartalla) **2.** Osallistua jonkinmoiselle elämänhallinta kurssille toveri H. Haralan kanssa, reissata kuin pieni eläin ja opetella jonglööraamaan. **3.** Ystävät ja lähimmäiset (sisko etenkin), heidän hyvinvointinsa, terveys ja olemassaolo. Ilman heitä ei olisi tällaista minua. Tasapainoinen elämä, jossa on vähän kaikkea sopivassa suhteessa. **4.** Studio Julmahuvien lusikkamies **5.** Molempiin voisin lähteä - todennäköisesti kahvilan kautta baariin. Se on se maaginen opiskelijaelämän kiertokulku. Ja juomaksi kaikkea muuta paitsi ei ”Tohtori Erhiötä”.

1. Niko Jokihaara, 1. vuoden valtio-opin opiskelija, sosiaalipoliittinen vastaava. **2.** Maksaisin paljon, jos joku tulisi ja kertoisi tähän kohtaan oikean vastauksen. Noh, luultavasti kulutan loppuun kaikki Linnan ruokalan tuolit ja mietiskelen, että pitäisiköhän sitä tehdä välillä jotain tajunnanräjäyttävää? Olen aika lailla sellainen hetkessä eläjä, joka ei tunne pakottavaa tarvetta liialliselle hötkyilylle. Tämä autuas kuva itsestäni ei kuitenkaan suoranaisesti tarkoita sitä, että olisin vuoden ympäri vehreillä pelloilla kirmaileva luonnonlapsi vailla huolta huomisesta. Lähinnä siksi, että talvisin lumisilla pelloilla juokseminen on ennen kaikkea typerää. **3.** Ah, pakollinen missikisa-kysymys, johon on pakko antaa imelä vastaus. Tai sitten ei... Minulle on aina ollut tärkeää se, että kaikkien ihmisten ylevät ihanteet ja intressit yksilötasolla olisivat toteutettavissa, ilman että se olisi keneltäkään muulta pois. Saan kyllä juosta edellä mainituilla pelloilla kyllästymiseen saakka ennen kuin tämä toteutuu. Mutta hei, Toivo elää niin kauan kuin sillä on almanakassa oma nimipäivänsä! **4.** Maailma on täynnä kumartamisen arvoisia ihmisiä ja mainitsenpa niistä nyt kaksi, painivat ehkä hieman eri sarjoissa. - Demokritos: ”Onnellinen se, joka ei murehdi siitä, mitä häneltä puuttuu,

vaan riemuitsee siitä, mitä hänellä on.” Viisaat ajatukset eivät vanhene koskaan. - Rowan Atkinson (jottei vastauksesta tulisi liian vakava). Jos sarkasmia ja kyynisyyttä saisi myydä torilla eurolla kilo, tämän miehen ei koskaan tarvitsisi pikkurahaa saadaakseen palauttaa pulloja kauppaan. Ainahan sitä naurua kuuntelee itkua ennemmin, eh? **5.** a) No tottahan toki, jos vaan huiman kiireetön aikataulu vähänkään joustaa. b) Hyvän käytöksen mukaisesti sitä mitä toisetkin ottavat. Jos ei ratkaisua muuten näytä syntyvän, niin sitten nautin vaikka hunajavettä kahdella pillillä.

1. Anna-Riikka Räisänen, valtio-oppi(1.vuosi), rahastonhoitaja **2.** paljon opiskelua, 1 tai 2 puolivuotista vaihtoa Espanjaan ja Etelä-Amerikkaan, järjestötoimintaa paljon paljon, lisää opintoja, oman alan harjoittelu, valmistuminen... ja hups, siinähan se vierähtikin **3.** Minulle tärkeitä ovat tietenkin perhe ja ystävät, ilman heitä en pärjäisi. Myös uusien kokemusten hankkiminen ja uuden oppiminen, ennakkoluulottomuus ja vilpittömyys ovat tärkeitä. **4.** Osmo Soininvaara ja Oprah (koska loputon ja kursailematon itsekehu on taito, joka meiltä suomalaisilta puuttuu) **5.** a) Baariinhan minä, raskas työ vaatii raskaita huvia b) Irish Coffeen

1. Juha Katainen, 1.(2.) vuoden opiskelija, hallituksen liikuntavastava. **2.** Viisivuotissuunitelmaan kuuluu ensi vuonna kandidaatin tutkielman tekeminen, lukuvuonna 2008-2009 vaihtoon lähteminen, mahdollisesti jopa vuodeksi, Kanadaan. Vaihdon jälkeen olisi tarkoitus suorittaa syventävät opinnot opetusministeriön asettamissa toiveputteissa, jos asia lokahtelevat vain kohdalleen. Mahdollisesti tulen suorittamaan syventävien aikana tai ennen vaihtoa joopintoja, Helsingin oikeustieteellisessä tai/ja MMK:ssa. **3.** Tärkeää minulle on ympärillä olevat ihmiset, perhe, veli, metsä ja maaseutu. Sosiaalisen kontekstin ja sen ihmisten kautta toteutuva elämäankaari, jossa edellämainitut asiat ovat elämisen kohteita eivät sen välineitä. **4.** Esikuvanani on kaksoisveljeni. **5.** a.) kahvila, b.) italialaista appelsiinijäätelöä espresson kera

1. Leea Rautanen, kansainvälinen politiikka(1.vuosikurssi), tutor- ja ai-nejärjestötilavastaava **2.** No, ajattelin tässä vähän opiskella ja katsoa, mitä elämä tuo tullessaan. **3.** Se, että saa tehdä asioita, joista pitää. **4.** Nyt tulikin vaikee kysymys. Ei mulla oo ikinä ollu esikuvaa. Ketään tiettyä tyyppiä ei tule ny mieleen, mutta ihailen tiettyjä ominaisuuksia ihmisissä esim Suvi-Anne Siimeksen puheteitoja. Ei ole vielä niin isoa herraa tullut vastaan, että ylöspäin olisi pitänyt katsoa:). **5.** Kahvihan maistuu aina!

1. Heini Maria Harala, kv poliitiikan innokas fuksi, vastuualueena akateeminen juhlat toiminta eli olen bileneiti. **2.** Valmistun maisteriksi, väittelen tohtoriksi ja mitä näitä nyt on. Lämmitän myös ”hieman” laskussa olleen tennisurani ja voitan Wimbeldonin tennisturnauksen v.2010. Pysäytän ilmastonmuutoksen. Tapaan paljon ihania ja rakastettavia ihmisiä, en kehtään ilkeitä. Tulen valituksi Unkarin pääministeriksi v.2012 ja saan asua Budapestissa upeassa Parlamenttitalossa. **3.** Rauha ja rakkaus. **4.** Peppi Pitkätossu (haluaisin kovasti matkata merillä, omistaa voimia heposen nostamiseen ja tietty ne oranssi letit!) **5.** Olen aina messissä! Yksi olut kiitos. Mieluusti jotain belgialaista, blanchede brugge on suosikkini.

1. Venla Ryymin ja opiske-

len kansainvälistä politiikkaa ensimmäistä vuotta. Hallituksessa vastaan sihteerikön hommista. **2.** Viisivuotissuunnitelmassani keskeisiä elementtejä ovat kansainvälisyys ja politiikka. **3.** Poliittiset puujalkavitsit, Kerkko Koskisen tuotanto, toverit, ruoka ja erinäiset excursiot Suomen rajojen ulkopuolelle. **4.** Olen vuosia ihailut Studion Julmanhuvun Touko-Poukon kaltaisia arjen sankareita. Mutta ammatillisessa mielessä Ahtisaaren Martti on ansainnut vanhan ihailuni. **5.** Jos sinä tarjoat, niin ensin kahvilaan ja sitten baariin. Minulla on kallis maku.

1. Ilkka Tiensuu, Internazionale Politik, segundo año, koulutuspoliittinen broileri **2.** Kai sitä tuohon mennessä pitää olla yksi maisterintutkinto suoritettuna. **3.** Kuoleminen - korkeassa iässä, elämänsä tyytyväisenä ja siitä kyllikseen saaneena. **4.** En käytä, porvarillista hapatusta. **5.** Jos tarjoat, niin kyllä, ja muutenkin jos aikaa ja rahaa riittää. B) Tee (mielellään Earl Grey, Reilun Kaupan tai molempia); illemmalla myös siideriä passaa

1. Gabriel Herrera, Matematiikka **4.** vuosi, Ympäristö ja Tasa-arvotaistelija **2.** Rauhottua ja pyrkiä saamaan muita stressaamaan vähemmän. Valmistua yliopistosta. Opetella venäjän kieli. Naimisiin, jos ei naisen, niin pankin kanssa. **3.** Sosiaaliset suhteet, rauha?

4. Nobody's perfect **5.** Jos kohtaan sinut kadulla a) lähdetkö kahvilaan/baariin ja b) mitä saisi olla? a) Kohtaat mut varmaan päivällä, joten kahvilaan. b) Musta kahvi.

1. Antti T Mäkelä, valtio-oppia toista vuotta. Hallituksen kulttuuri-vastaava. **2.** Jos opinnot etenevät nykyisellä vauhdillaan vielä seuraavan viiden vuoden ajan, pitää valmistuminen siirtää seuraavaan 10-vuotissuunnitelmaan. Jos vapaa-aikaa jää saatan käydä kääntelemässä kilpikonnia trooppisessa paratiisissa - vapaaehtoisesti. **3.** Mikäli terveydentilä sen sallii, pyrin välttämään tylsyyttä viimeiseen asti. Tässä auttavat: perhe, ystävät ja Fibonaccin lukujonon miettiminen öisin. **4.** Isä ja Skeletor **5.** a.) Jos harhailen kadulla olen todennäköisesti jo valmiiksi matkalla kahvilaan/baariin. Eli kyllä. b.) Ihan vettä vaan. (Äiti lukee näitä.)

1. Jaana Rantanen, (kaksi toista nimeä, joita ei sovi julkaista.) **1.** vuosi ja vastuualue on varainhankinta. **2.** Kasvaa 5 senttiä, käydä futiksen mm-kisoissa ja oppia kriketin säännöt. **3.** Ihmiset, lähinnä. Liverpoolin menestyminen Valioliigassa. CMX. **4.** Matkustaessa isi ja kotona äiti. Poliitiikan puolelta Condoleezza Rice ja Angela Merkel. **5.** Lähden ihan mihin vaan. Parhaiten mua saa houkuteltua vodkalla.

Niskalenkki todellisuudesta

Olen kuluttanut monta tehokasta tenttiinlukemishetkeä miettien, miksi luen tenttiin. Lopputulos: suhteeni tieteelliseen tutkimukseen on ainakin tällä hetkellä puhtaasti välineellinen, käytän sitä kylmästi hyväkseni. En opiskele yliopistossa tuleva työpaikka mielessäni. Tarkoitukseni on imeä itseäni sitä tietoa jota opisto minulle välittää ja käyttää sitä oman ymmärrykseni kehittämiseen. Tieteellinen tutkimus on mainio keino tuottaa ja jakaa tietoa siitä monimutkaisesta maailmasta jossa me elämme pienet elämämme. Tämä lähestymistapa on silti vain yksi näkökulma todellisuuteen. On olemassa muitakin. Eräs itselleni hyvin merkittävä on kaunokirjallisuuden näkökulma.

Siinä missä tieteet purkavat todellisuutta järjestelmällisesti, kaunokirjallisuus (kuten taide yleensäkin) luo ja muokkaa sitä jatkuvasti uudelleen. Todellisista asioista kerrotaan kielellä joka rakentaa erilaisia todellisuuksia aina eri vastaanottajissa. Totuudet, arvot ja ihanteet ovat vapaasti määriteltävissä aina uudelleen. Ihminen on kirjoittaessaan vapaampi kuin voisi koskaan olla vapaimmassakaan ihannedemokratiassa, voimakkaampi kuin Jumala (jos ette usko kysykää vaikka Lautréamontilta). Toteaisin vielä, että nämä kaksi näkökulmaa eivät silti ole ristiriidassa, vaan täydentävät toisiaan hyvin. Uskon että olisi virhe kääntää katseensa pois muista tavoista kokea maailmaa keskittymällä liiaksi vain yhteen tarkastelutapaan, oli kyseessä sitten tiede, taide, ns. järki tai mikä tahansa muu ihmisen itse keksimä määritelmä.

Miettiessäni sitä kuinka helposti ajauduin yliopistoon opiskele-

maan yhteiskuntatieteitä ja sitä, minkälaista sattumaa oli että eksyin myös kirjallisuuden maailmaan, pakostakin tulee sellainen olo että ehkä yhteiskunnan puntarissa kaikki näkökulmat maailmaan eivät ole yhtä painavia. Opinnohjaajat, vanhemmat, sukulaiset ja muut taustatekijät myötävaikuttavat mielellään siihen että pikku opiskelijasta tulee ylioppilas, korkeakoululainen ja ehkä joskus yhteiskunnan kunnioitettu jäsen, mutta harvemmassa ovat olleet kehotukset kyseenalaistaa kaava. Mitäs jos en haluakaan tylsistyä sohvalla töiden jälkeen?

Joskus on hyvä kaivautua arjen ansasta ja tarkastella itseään ja elämäänsä ikään kuin ulkopuolisen silmillä. Sitä saattaa tehdä kummallisia havaintoja. Kirjallisuus saattaa antaa välineitä tähän. Klassikot ovat käsitelleet kautta aikojen elämän monia mielenkiintoisia puolia, joita ei välttämättä aina itse omassa elämässään huomaa pohtia.

On oltava tinkimättömän itsepäinen. Siispä, tässä yritykseni ujuttaa hieman toisenlaista näkökulmaa arkiseen tiedeyhteisömaailmaamme.

Teksti: Matti Marin

Arthur Rimbaudin (1854 - 1891) runokoelma

Kausi helvetissä (1873):

Muistan kirkon vanhimman tyttären, Ranskan historian. Tolvana, olisin matkustellut pyhässä maassa; muistelen Schwabenin tasankojen teitä, Jerusaemin muureja; palvon Mariaa, ja ristiinnaulittu liikuttaa minua tuhannen maallisen satunäytelmän keskellä. - Istun lepratautisena särkyneiden ruukkujen ja nokkosten päällä auringon syövättämän muurin juurella. - Myöhemmin olisin ryhtynyt soturiksi, leireillyt Saksan öissä.

Ja vielä: tanssin sapattia punaisella metsäaukealla yhdessä eukkojen ja lasten kanssa.

Muistini ei kanna pidemmälle kuin tähän maahan ja kristinuskoon. Vellon tässä menneisyydessä. Mutta aina yksin; ilman sukulaisia; mitä kieltä mahdollikaan puhua?

En voi ajatella itseäni Kristuksen neuvonpidoissa; en myöskään Valtiaiden - Kristuksen edustajien - neuvonpidoissa.

Mitä olin viime vuosisadalla? Tunnen vain nykyhetken. Ei enää maankiertäjiä, ei enää hmäriä sotia. Alempi rotu on vallannut kaiken - kansa, kuten sanotaan: järki, valtio ja tiede.

Oi tiede! Kaikki on alkanut alusta. Ruumiille ja sielulle lääketiede ja filosofia - poppakonstit ja sovitettut kansanlaulut - ovat viimeinen voitelu. Ja ruhtinaiden hovit ja kielletyt leikit! Maantiede, tähtitiede, mekaniikka, kemia...!

Tiede, uusi aateli! Edistys. Maailma kulkee eteenpäin! Miksei se voisi kääntyäkin? Se on monien näky. Matkaamme kohti Henkeä. Ennustukseni käy toteen, se on varmaa.

Minä ymmärrän, ja haluaisin vaieta, koska en osaa selittää asiaani ilman pakanallisia sanoja.

ILTAKOULU RY